

Tình Yêu Của Thỏ Và Sói

Contents

Tình Yêu Của Thỏ Và Sói	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Tình Yêu Của Thỏ Và Sói

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Lạc Băng Thể loại: Truyện ngắn Sói và thỏ là hai loài động vật của hai thế giới. Một ăn thịt, một ăn cỏ. Và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-tho-va-soi>

1. Chương 1

Lại nói, Sói ta không nhớ được gì cả, nhưng sau lưng luôn có một con Thỏ đi theo nó không biết đã bao lâu.

Từ lúc nó bắt đầu nhớ cho tới nay, bóng dáng bé nhỏ màu trắng kia vẫn luôn đi theo bên nó, như hình với bóng của nó vậy, chưa từng lúc nào rời đi...

Sói ta bản tính kiêu ngạo nên không thích con vật nào tới gần nó cả, duy chỉ có mình cô Thỏ này là ngoại lệ mà thôi...

Thời gian mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm trôi qua, trong khu rừng mọi vật đều thay đổi, ngay cả ông mặt trời mỗi sáng lộ dạng cũng mỗi ngày mỗi kiểu, duy nhất một điều không thay đổi đó là, bên cạnh Sói, luôn luôn có bóng dáng một cô Thỏ quen thuộc.

Sói yêu Thỏ, Thỏ lại không biết.

Sói có thể không tiếc thân mình bảo vệ tính mạng Thỏ, nhưng Thỏ cũng không biết.

Rồi một ngày, Sói hỏi Thỏ, mi thích nhất là hoa gì vậy?

Thỏ nhìn Sói, rồi mỉm cười nói năm chữ, hoa phong tin tử trắng.

Vì thế, buổi sớm mùa xuân, bao quanh bên người Thỏ, luôn là những hạt sương mai bám trên hoa phong tin tử trắng...

Nhưng rồi sáng sớm một ngày kia, Sói ra ngoài hái hoa đã rất lâu nhưng vẫn chưa trở về...

Thỏ rất hoảng sợ, chạy đi tìm kiếm Sói đã mất tích ở khắp nơi trong khu rừng.

Cuối cùng, giữa bụi cỏ, Thỏ phát hiện ra Sói cả mình đầy vết thương.....Máu rất nhiều chỗ, rơi xuống đồng cỏ mùa xuân xanh mát, trông cực kỳ chói mắt.....

Thỏ đã khóc, tiếng khóc thê lương vang vọng cả khu rừng, nước mắt rơi xuống hai má. Nhưng không còn Sói vì nó mà lau đi nước mắt như mọi khi nữa.....

Thỏ mỗi ngày luôn canh giữ bên Sói đang hôn mê bất tỉnh không rời bỏ đi.

Thời gian từng ngày trôi qua, Thỏ mỗi ngày vẫn trông chừng Sói. Mọi vật trong khu rừng đều thay đổi, ngay cả ông mặt trời lộ dạng cũng mỗi ngày mỗi kiểu, duy chỉ có một điều không đổi thay, đó là bên cạnh Sói, lúc nào cũng là bóng dáng Thỏ quen thuộc.....

Điều kỳ diệu cũng đến, bỗng nhiên có một ngày, Sói tỉnh lại, Thỏ nhìn Sói vừa kinh ngạc vừa vui mừng lo sợ, nhưng mà Sói ta nhìn Thỏ một hồi lâu rồi lại hỏi: “Mi là ai?.....

Sói đã mất trí nhớ..... Không hề nhận ra Thỏ nữa.

2. Chương 2

Nhưng mà Thỏ không cam tâm, nó còn chưa kịp nói cho Sói biết, nó rất thích Sói, nó cũng chưa kịp nói cho Sói biết, ngôn ngữ của loài hoa phong tín tử trắng, chính là yêu mà không dám thổ lộ,.....

Vì thế, Thỏ như trước kia mỗi ngày đều ở bên cạnh Sói, giúp nó nhớ lại chuyện cũ, mặc dù nhìn thấy ánh mắt dịu dàng lúc trước của Sói giờ đã biến thành chán ghét, dù rằng bên cạnh Sói, Thỏ sẽ đau lòng, dù rằng.... Sói không dưới một lần lôi Thỏ đuổi ra khỏi cửa.....

Buổi sáng mỗi ngày, Sói đều thấy ở bên cạnh nó luôn có một đóa hoa phong tín tử trắng, nó biết, là do cô Thỏ kia luôn bám lấy nó đã để lại....

Mùa đông đã đến, không có nhà để về, Thỏ cuộn mình ngay cửa hang động, thứ nhất, nó sợ Sói sẽ bỏ đi, thứ hai, nó thật sự không có nơi nào để gọi là nhà cả....

Sói nhìn thấy một mảnh tuyết trắng xóa bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm thấy trống trải, Thỏ kia không biết thế nào rồi..... Ma xui quỷ khiến, nó lưỡng lự đứng lên, đi đến cửa hang động, lại thấy một con heo tuyết, thì ra là Thỏ đang ngủ mơ..... Xong rồi, lòng Sói một trận đau đớn, ôm Thỏ đang lạnh run mang vào trong hang.

Có lẽ do nhiệt độ trên người Sói thật ấm áp, Thỏ theo bản năng tiến về gần nguồn nhiệt, Sói ta chần chờ một chút, cuối cùng cũng không đẩy nó ra.....

Một lúc sau, Thỏ dần dần tỉnh lại, nhìn thấy Sói bên cạnh đã ngủ say, nó quyết định ra đi..... Đã tuyệt vọng..... Nếu đã không nhớ rõ nó, thì đừng tốt với nó, bởi vì Sói đối với nó không có một chút tình cảm, tất cả mọi thứ chính là sự bố thí mà thôi..... Trí nhớ của Sói, nó đã không có khả năng giúp Sói nhớ lại..... Tha thứ cho sự ích kỷ của nó, vì không muốn bản thân quá đau lòng, nó lựa chọn ra đi.....

Kể từ đó, buổi sáng mỗi ngày, bên người Sói không còn có xuất hiện màu trắng của phong tín tử. Cũng kể từ đó, khóe miệng hay cười nhìn về nó kể lại một câu chuyện xưa, nhưng khóe mắt lại nhỏ lệ, cũng không còn nữa.....

Bỗng nhiên có một ngày, Sói ta, ở trên bức tường trong hang động, phát hiện một dòng chữ, chúng ta không biết có được mãi mãi hay không, nhưng ta có thể cam đoan với em, anh tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ lại em. Trừ phi..... Em rời khỏi anh hay anh rời khỏi thế gian này.....

Sói ta ngây dại, nhìn chằm chằm vào dòng chữ kia mà ngẩn người, đó là bút tích của nó....là lời hứa của nó..... Thỏ kia..... Từng là tất cả đối với nó.....

Vì không để Sói thất ước, Thỏ nhận hết trách nhiệm về mình, Thỏ nay đã quá mệt mỏi, quá đau, cũng chưa từng rời đi..... Giờ đây, là Thỏ bỏ rơi Sói, được rồi, Thỏ có thể an tâm rồi..... Sói cũng sẽ không thất ước.....

Sói ta ngày ngày, tháng tháng tìm kiếm Thỏ, nhưng chẳng ai nhớ đến bóng dáng bé nhỏ bên cạnh nó cả, chính vì như hình với bóng, ánh mặt trời xuống núi, nó liền trôi đi mất dạng, cũng như mỗi người đều nhớ rõ người trước mặt, nhưng lại xem nhẹ cái người vẫn luôn bên cạnh mình như hình với bóng...

Từng ngày, từng tháng, từng năm trôi qua. Mọi vật trong khu rừng đều thay đổi, ngay cả ánh sáng mặt trời ló dạng cũng mỗi ngày mỗi kiểu, còn có một điều cũng đổi thay, đó là bên cạnh Sói không còn thấy bóng dáng con Thỏ quen thuộc nữa.....

3. Chương 3

Nè, nhà ngươi biết không? Nếu một người vẫn luôn yêu người, cho dù đã bỏ đi, thì tuyệt đối cũng sẽ không đi xa. Một con chim nhỏ nhìn Sói ngẩn ngơ nằm dưới tàng cây, bỗng mở miệng nói.

Sói ta ngẩng đầu, nhìn con chim nhỏ trên ngọn cây, nở một nụ cười khổ, nhưng Thỏ không còn thương nó nữa.

Chim nhỏ nở nụ cười, giương cánh bay lên trời xanh, mi biết không? Ngôn ngữ của phong tin tử trắng, là tình yêu mà không dám biểu lộ.....

Sói ta ngây ngốc sững sờ dưới tàng cây, bỗng nhiên đứng dậy chạy vội ra mảnh rừng từng nở đầy phong tin tử trắng.....

Đã qua mùa hoa nở, úa tàn rồi, ở giữa bụi cỏ, một hình dáng màu trắng tựa dưới tàng cây ngơ ngác nhìn không trung.....

Sói ta nhẹ nhàng đi đến phía sau nó, lau đi những giọt nước mắt của Thỏ.....

Thỏ chấn động, quay đầu lại ngây ngốc nhìn Sói, Sói ta khẽ hôn lên trán của Thỏ, xin lỗi Thỏ, ta sẽ ở cùng em, trừ phi ...em rời khỏi anh hay anh rời khỏi thế gian này.....

Thỏ rưng rưng nở nụ cười.....

Con chim nhỏ đậu trên ngọn cây, bỏ lại câu “dạ lý hương” rồi bay đi.

Sói ta nhìn theo hướng con chim bay xa, nở nụ cười.....

Nè, Thỏ con, em có biết ngôn ngữ của hoa dạ lý hương có nghĩa là gì không? Đó là..... yêu anh một lần nữa nhé.....

Phong tin tử bị lún trong ái tình mật ngọt, mỗi ngày trong đầu óc nó luôn nghĩ đến hình dáng đẹp đẽ của con bướm bướm, miệng nó luôn tí tí tê tê những điều toàn là về con bướm. Người bên cạnh chịu không được, tức cười nói:

– “Quái lạ, người này làm gì mà giống như mất hồn vậy?”

Đấng tạo hóa cũng cười nói:

– “Khi con đã yêu, thì tình yêu liền hình thành một xiềng xích vô hình, bắt con ràng buộc trong thành trì nhỏ nhỏ. Ngoài việc yêu bản thân ra, thì con không nhìn thấy người nào khác!”

(Trích “Truyện ngụ ngôn cho thời hiện đại”)

Không có tình yêu nào vĩnh cửu, chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu.

Chúc cho những ai đã yêu, đang yêu và sắp sửa yêu sẽ mãi mãi được hạnh phúc.

Happy Valentine’s Day.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-tho-va-soi>